

Het boek Daniël - Nummer tachtig

Het einde en het begin van visioenen: Ellen White's laatste openbare visioen in 1884 en de betekenis ervan

Jeff Pippenger
2024-02-13

In 1884 had Ellen White haar laatste openbare visioen. Het werd gegeven in Portland, Oregon. Haar eerste openbare visioen werd gegeven in 1844, in Portland, Maine. Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak.

„Het duurde niet lang na het verstrijken van de tijd, in 1844, of mijn eerste visioen werd mij gegeven. Ik bezocht mevrouw Haines in Portland, een dierbare zuster in Christus, wier hart met het mijne verbonden was; wij waren met ons vijven, allen vrouwen, rustig geknield bij het huisaltaar. Terwijl wij baden, kwam de kracht van God over mij zoals ik die nooit tevoren had gevoeld.

„Het scheen mij toe dat ik omringd was door licht en dat ik hoger en hoger van de aarde opsteeg. Ik keerde mij om om in de wereld naar het adventvolk te zoeken, maar kon het niet vinden, toen een stem tot mij zei: ‘Kijk opnieuw, en kijk iets hoger.’ Daarop hief ik mijn ogen op en zag een rechte en smalle weg, hoog boven de wereld verheven. Op deze weg reisde het adventvolk naar de stad die zich aan het verre einde van de weg bevond. Achter hen, aan het begin van de weg, was een helder licht geplaatst, waarvan een engel mij zei dat het de ‘middernachtsroep’ was. [ZIE MATTHEÛS 25:6.] Dit licht scheen langs de gehele weg en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen.

„Als zij hun ogen gericht hielden op Jezus, die vlak vóór hen was en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar al spoedig werden sommigen moe en zeiden dat de stad nog ver weg was, en dat zij verwacht hadden er eerder binnen te zijn gegaan. Dan moedigde Jezus hen aan door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm ging een licht uit dat over de adventschare golfde, en zij riepen: ‘Halleluja!’ Anderen verwierpen roekeloos het licht achter hen en zeiden dat niet God hen zo ver had geleid. Het licht achter hen doofde uit, zodat hun voeten in volslagen duisternis werden achtergelaten, en zij struikelden, verloren het doel en Jezus uit het oog, en vielen van het pad af, naar beneden in de donkere en goddeloze wereld daaronder.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

In de zesdelige biografie van Ellen White, geschreven door haar kleinzoon Arthur L. White, vermeldt hij een verklaring die door John Loughborough werd afgelegd tijdens de zitting van de Generale Conferentie van 1893.

„Loughborough verklaarde, toen hij negen jaar later tijdens de zitting van de General Conference een toespraak hield: „Ik heb zuster White ongeveer vijftigmaal in visioen gezien. De eerste keer was ongeveer veertig jaar geleden.... Haar laatste openbare visioen was in 1884, op het kampterrein te Portland, Oregon.” Ellen White Biography, deel 3, 256.

Zij zou na 1884 nog steeds dromen en visioenen hebben, maar de visioenen die in het openbaar plaatsvonden, eindigden precies veertig jaar nadat zij waren begonnen, en zowel het begin als het einde van de openbare visioenen vond plaats in steden met de naam Portland. De eerste stad lag aan de oostkust van de Verenigde Staten, de laatste stad aan de westkust. Sommigen zouden willen betogen dat dit feit niets meer betekent dan een menselijke samenloop van omstandigheden, en anderen zouden kunnen aanvoeren dat het doel van de openbare visioenen was vervuld, zodat de Heer er na veertig jaar een einde aan maakte.

De werkelijke reden is gelegen in de toenemende ongehoorzaamheid en opstandigheid tegen de gave der profetie die aan de Milleritische beweging was geschonken.

“Nadat ik in Oakland was gekomen, drukte het besef van de toestand der dingen te Battle Creek zwaar op mij, en ik was zwak, machteloos om u te helpen. Ik wist dat het zuurdeeg van ongelofwerkzaam was. Zij die de duidelijke geboden van Gods woord naast zich neerlegden, sloegen ook geen acht op de getuigenissen die hen ertoe aanspoorden op dat woord acht te geven. Terwijl ik verleden winter Healdsburg bezocht, was ik veel in gebed en beladen met bezorgdheid en droefheid. Maar de Heere dreef op een bepaald ogenblik, terwijl ik in gebed was, de duisternis terug, en een groot licht vervulde het vertrek. Een engel Gods was aan mijn zijde, en het scheen mij toe dat ik in Battle Creek was. Ik bevond mij in uw raadsvergaderingen; ik hoorde woorden uitspreken, ik zag en hoorde dingen die, indien God het wilde, ik wenste dat voor eeuwig uit mijn geheugen konden worden uitgewist. Mijn ziel was zó gewond dat ik niet wist wat te doen of wat te zeggen. Sommige dingen kan ik niet vermelden. Mij werd opgedragen niemand hierover iets te laten weten, want veel moest nog aan het licht komen.

“Mij werd gezegd het licht te verzamelen dat mij was gegeven en de stralen daarvan te laten uitschijnen tot Gods volk. Dit heb ik gedaan in artikelen in de bladen. Gedurende maanden stond ik bijna elke morgen om drie uur op en bracht ik de verschillende punten bijeen die ik had geschreven nadat de laatste twee getuigenissen mij in Battle Creek waren gegeven. Ik schreef deze zaken uit en zond ze met spoed tot u; maar ik had verzuimd behoorlijke zorg voor mijzelf te dragen, en het gevolg was dat ik onder de last bezweek; mijn geschriften waren niet alle voltooid om u op de Generale Conferentie te bereiken.

„Wederom openbaarde de Heere Zich, terwijl ik in gebed was. Ik bevond mij opnieuw in Battle Creek. Ik was in vele huizen en hoorde uw woorden rondom uw tafels. De bijzonderheden heb ik thans geen vrijheid mee te delen. Ik hoop nooit geroepen te worden ze te vermelden. Ik had ook verscheidene zeer indrukwekkende dromen.

‘Welke stem zult u erkennen als de stem van God? Welke macht heeft de Heere achter de hand om uw dwalingen te corrigeren en u uw levensweg te tonen zoals die is? Welke macht om in de gemeente te werken? Indien u weigert te geloven totdat iedere schaduw van onzekerheid en iedere mogelijkheid tot twijfel is weggenomen, zult u nooit geloven. De twijfel die volmaakte kennis eist, zal zich nooit aan het geloof gewonnen geven. Het geloof rust op bewijs, niet op demonstratie. De Heere verlangt van ons dat wij de stem van de plicht gehoorzamen, wanneer er rondom ons andere stemmen zijn die ons aansporen een tegenovergestelde weg te volgen. Het vereist van onze kant ernstige aandacht om de stem te onderscheiden die van God spreekt.

Wij moeten de neiging weerstaan en overwinnen, en de stem van het geweten gehoorzamen zonder te talmen of een compromis te sluiten, opdat zijn ingevingen niet ophouden en wil en aandrift de heerschappij voeren. Het woord des Heeren komt tot ons allen die Zijn Geest niet hebben weerstaan door te besluiten niet te horen en niet te gehoorzamen. Deze stem wordt gehoord in waarschuwingen, in raadgevingen, in bestraffingen. Zij is de lichtboodschap des Heeren aan Zijn volk. Indien wij wachten op luidere oproepen of betere gelegenheden, kan het licht worden weggenomen en kunnen wij in duisternis worden achtergelaten.' Testimonies, deel 5, 68.

Zuster White maakte duidelijk dat, indien aanhoudende opstand tegen haar bediening als profetes aan de dag werd gelegd, het „licht kan worden weggenomen, en” het Laodiceïsche adventisme „in duisternis [zou worden] achtergelaten.” In 1915 werd het licht weggenomen. God was en is ten volle bij machte een profeet of profetes te verwekken wanneer het Hem behaagt dit te doen. Hij verwekte Elisa als opvolger van Elia, maar na 1915 werd er geen levende profeet opgewekt, want de Heer had „het licht weggenomen.”

Wat de dromen en visioenen van zuster White betreft, waren er drie perioden. De eerste periode van veertig jaar, waarin visioenen in het openbaar plaatsvonden, had doeleinden die verband hielden met het vestigen van de gave in de gedachten van hen die aanwezig waren wanneer de visioenen plaatsvonden. Daarna werden vanaf 1884 tot aan haar dood in 1915 visioenen en dromen gegeven die nog steeds tot opbouw van Gods volk dienden, maar zij werden in beslotenheid gegeven. De derde periode begon in 1915 en leverde het bewijs dat het Laodiceïsche adventisme zich in de duisternis van afvalligheid bevond.

Het oude Israël is een voorafbeelding van het moderne Israël, en in de periode van openlijke, volledig tot ontwikkeling gekomen opstand, vertegenwoordigd door Eli en zijn twee zonen, Hofni en Pinehas, was er „geen openbaar gezicht”. De reden was hun grove ongehoorzaamheid en opstand. God verandert niet.

„Nog een waarschuwing moest aan het huis van Eli worden gegeven. God kon niet met de hogepriester en zijn zonen communiceren; hun zonden hadden, als een dichte wolk, de tegenwoordigheid van Zijn Heilige Geest buitengesloten. Maar te midden van het kwaad bleef het kind Samuël de hemel getrouw, en de boodschap van veroordeling over het huis van Eli was Samuëls opdracht als profeet van de Allerhoogste.

“Het woord des Heren was schaars in die dagen; er was geen openbaar gezicht. En het geschiedde te dier tijd, toen Eli op zijn plaats nederlag en zijn ogen begonnen te verdonkeren, zodat hij niet kon zien; en eer de lamp Gods uitging in de tempel des Heren, waar de ark Gods was, en Samuël zich had nedergelegd om te slapen; dat de Here Samuël riep.’ Daar hij veronderstelde dat het de stem van Eli was, haastte het kind zich naar het rustbed van de priester en zei: ‘Hier ben ik; want gij hebt mij geroepen.’ Het antwoord luidde: ‘Ik heb niet geroepen, mijn zoon; ga wederom liggen.’ Driemaal werd Samuël geroepen, en driemaal antwoordde hij op dezelfde wijze. Toen werd Eli ervan overtuigd dat die geheimzinnige roep de stem van God was. De Here was Zijn uitverkoren dienstknecht, de grijsaard, voorbijgegaan om Zich met een kind te onderhouden. Dit op zichzelf was een bittere, doch verdiende

bestrafing voor Eli en zijn huis.” Patriarchen en Profeten, 581.

In de afval van het huis van Eli was er geen open visioen, want het Woord des HEEREN was in die dagen „kostbaar”. Het Hebreeuwse woord dat als „kostbaar” is vertaald, betekent „zeldzaam”. Van 1844 tot 1884 waren er „open visioenen”, gegeven aan het Laodiceïsche adventisme. Dit werd eerst vastgesteld in de geschiedenis van de Filadelfische Milleritische beweging, en in 1856 begon men te onderkennen dat de Filadelfische beweging was overgegaan in de Laodiceïsche beweging, maar de open visioenen gingen voort, want God is lankmoedig en barmhartig.

Toen begon in 1863 de opstand tegen de fundamentele waarheden, maar de „open visioenen” gingen voort tot 1884. Toen vond er een verandering plaats. In Ezechiël hoofdstuk acht worden de vier gruwelen voorgesteld als in aard toenemend. 1884 vertegenwoordigt het bijna einde van de eerste generatie en het begin van de tweede generatie. De adventgeschiedenis documenteert dat zich in 1881, en vervolgens opnieuw in 1882, twee belangrijke toenamen in opstand voordeden.

In 1881 schreef de voorzitter van de General Conference (George Butler) en plaatste hij een reeks artikelen in de Review and Herald, waarin hij betoogde dat sommige gedeelten van de Bijbel meer geïnspireerd waren dan andere gedeelten, en aan het slot van zijn artikelen wees hij daadwerkelijk bepaalde gedeelten van de Bijbel aan die niet geïnspireerd waren. In aansluiting daarop begon in 1882 Uriah Smith, een leider van het publicatiewerk en destijds tevens de leider van het onderwijswerk, te onderwijzen dat, wanneer aan Zuster White toekomstige voorspellingen of de heilige geschiedenis van het verleden werden getoond, haar woorden geïnspireerd waren, maar dat, wanneer zij de persoonlijke tekortkomingen van kerkleden aanwees, dit volgens hem eenvoudigweg haar menselijke mening was.

In 1881 voerde Satan, door bemiddeling van de president van de kerk, een openlijke aanval uit op het gezag van de King James Bible, en vervolgens voerde in het daaropvolgende jaar de leider van het onderwijs- en publicatiewerk een soortgelijke aanval uit op het gezag van de Geest der Profetie. Sinds 1884 luidt het getuigenis dat er in die dagen geen open visioen was. Van 1863 tot 1881 was de opstand geëscaleerd tot het omvatten van de Bijbel en de Geest der Profetie, en vertegenwoordigde zij niet langer eenvoudigweg de verwerping van de fundamentele.

De vier gruwelen die in Ezechiël hoofdstuk acht worden voorgesteld, worden bedreven door de oudsten, hetgeen de leiding van Jeruzalem vertegenwoordigt, dat in 1863 begon als een wettelijk kerkelijk lichaam in de vorm van het Laodiceaanse adventisme. Op dat moment werd in de Review and Herald een artikel gepubliceerd, dat door sommige historici aan James White wordt toegeschreven, hoewel de documentatie van het artikel veeleer op Uriah Smith als de werkelijke auteur wijst. Hoe dat ook zij, de vloek tegen de herbouw van Jericho werd duidelijk vervuld door James White, en Uriah Smith was de persoon die de vervalste kaart van 1863 vervaardigde. Tegen 1881 plaatste de president van de Generale Conferentie artikelen in de Review and Herald die gingen tegen het volle gezag van de Bijbel, en vervolgens begon Uriah Smith in het daaropvolgende jaar een aanval op het gezag van de Geest der Profetie.

De oude mannen, die geacht werden de wachters te zijn, gingen voorop in een openlijke aanval die begon met een aanval op de fundamentele waarheden, voorgesteld in Millers droom en uitgebeeld

op Habakuks twee tafelen. Van daaruit begonnen zij de twee getuigen van de Bijbel en de Geest der Profetie aan te vallen. In dezelfde periode (begin jaren 1880) begon de leider van het gezondheidswerk, John H. Kellogg, het spiritisme van het pantheïsme in te voeren bij de leiding van de kerk. In 1881 werd James White ter ruste gelegd, en Zuster White bevond zich te midden van een escalerende opstand van de leiding van de onderwijskundige, gezondheids- en politieke structuur van de kerk.

De boodschap die in 1856 was gekomen, namelijk het toegenomen licht van de “zeven tijden”, en ook de boodschap aan Laodicea, was verworpen, en de Heer was voornemens juist diezelfde boodschap te herhalen op de General Conference te Minneapolis in 1888, door middel van de boodschap die door ouderlingen Jones en Waggoner werd gebracht. Hun boodschap was geen nieuwe boodschap, en toen degenen die zich tegen hun boodschap verzetten door Zuster White werden aangesproken, wees zij erop dat de opstandigen meenden dat hun verzet tegen de boodschap van Jones en Waggoner hun verantwoordelijkheid vertegenwoordigde om de oude wegwijzers, die ook de oude fundamenten zijn, te verdedigen. Hun opstand openbaarde dat zij tegen 1888 niet langer begrepen wat de fundamenten waren, namelijk dat de fundamentele waarheden de gerechtigheid van Christus vertegenwoordigen. In de context van de wegwijzers en de regels van William Miller verklaarde zij:

‘Wij behoren voor onszelf te weten wat het christendom inhoudt, wat waarheid is, wat het geloof is dat wij hebben ontvangen, wat de Bijbelse regels zijn—de regels die ons gegeven zijn door het hoogste gezag. Er zijn velen die geloven zonder een reden waarop zij hun geloof kunnen gronden, zonder voldoende bewijs aangaande de waarheid van de zaak. Indien een denkbeeld wordt voorgesteld dat in overeenstemming is met hun eigen vooropgezette opvattingen, zijn zij geheel bereid het te aanvaarden. Zij redeneren niet van oorzaak tot gevolg; hun geloof heeft geen waarachtige grondslag, en in de tijd van beproeving zullen zij bevinden dat zij op het zand hebben gebouwd.

„Hij die tevreden berust in zijn eigen tegenwoordige onvolmaakte kennis van de Schriften, in de gedachte dat deze voldoende is voor zijn zaligheid, berust in een noodlottige misleiding. Er zijn velen die niet grondig toegerust zijn met Schriftuurlijke argumenten, zodat zij dwaling kunnen onderscheiden en alle overlevering en bijgeloof kunnen veroordelen dat als waarheid is opgedrongen. Satan heeft zijn eigen ideeën in de aanbidding van God ingevoerd, opdat hij de eenvoud van het evangelie van Christus zou bederven. Een groot aantal van hen die belijden de tegenwoordige waarheid te geloven, weet niet wat het geloof inhoudt dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd — Christus in u, de hoop der heerlijkheid. Zij menen de oude bakens te verdedigen, maar zij zijn lauw en onverschillig. Zij weten niet wat het is in hun ervaring te verweven en de werkelijke kracht van liefde en geloof te bezitten. Zij zijn geen ijverige studenten van de Bijbel, maar traag en onoplettend. Wanneer meningsverschillen ontstaan over Schriftgedeelten, vallen dezen, die niet doelbewust hebben gestudeerd en niet beslist zijn omtrent wat zij geloven, van de waarheid af. Wij behoren allen de noodzaak in te prenten om de goddelijke waarheid ijverig te onderzoeken, opdat zij mogen weten dat zij weten wat waarheid is. Sommigen maken aanspraak op veel kennis en voelen zich tevreden met hun toestand, terwijl zij niet meer ijver voor het werk hebben, niet meer vurige liefde voor God en

voor zielen voor wie Christus gestorven is, dan wanneer zij God nooit hadden gekend. Zij lezen de Bijbel niet [om] zich het merg en de vettigheid ervan voor hun eigen ziel toe te eigenen. Zij voelen niet dat het de stem van God is die tot hen spreekt. Maar indien wij de weg der zaligheid willen verstaan, indien wij de stralen van de Zon der gerechtigheid willen zien, dan moeten wij de Schriften doelbewust onderzoeken, want de beloften en profetieën van de Bijbel werpen heldere stralen van heerlijkheid op het goddelijke verlossingsplan, welke verheven waarheden niet duidelijk worden begrepen.” The 1888 Materials, 403.

Deze uitspraak is ontleend aan haar getuigenis uit de periode van 1888, en zij geeft aan dat de opstandigen, zonder het te weten, een fundament op zand bouwen. Zij verklaart: “Een groot aantal dat beweert de tegenwoordige waarheid te geloven, weet niet wat het geloof inhoudt dat eens aan de heiligen is overgeleverd—Christus in u, de hoop der heerlijkheid. Zij menen de oude bakens te verdedigen, maar zij zijn lauw en onverschillig.” Zij duidt hen aan als zich nog steeds in de Laodiceese toestand bevindend, want zij zijn “lauw.” En zij omschrijft “het geloof dat eens aan de heiligen is overgeleverd—Christus in u, de hoop der heerlijkheid.” Christus is de Rots der eeuwen, en als de Rots der eeuwen vertegenwoordigt Hij de juwelen uit Millers droom.

„De waarschuwing is gekomen: Niets mag worden toegelaten dat het fundament van het geloof zal verstoren waarop wij hebben gebouwd sinds de boodschap kwam in 1842, 1843 en 1844. Ik stond in deze boodschap, en sindsdien ben ik voor de wereld blijven staan, trouw aan het licht dat God ons heeft gegeven. Wij zijn niet van plan onze voeten weg te nemen van het platform waarop zij werden geplaatst, terwijl wij dag aan dag de Heere zochten met ernstig gebed, zoekend naar licht. Denkt u dat ik het licht zou kunnen prijsgeven dat God mij heeft gegeven? Het moet zijn als de Rots der eeuwen. Het heeft mij geleid sinds het mij werd gegeven.”
Review and Herald, 14 april 1903.

Zij benoemt een belangrijke werkelijkheid met betrekking tot de opstandelingen, die Ezechiëls mannen uit de oudheid waren, wanneer zij verklaart: “Zij redeneren niet van oorzaak tot gevolg.” De goddelozen kunnen of willen niet van oorzaak tot gevolg redeneren. Het gevolg van de zitting van de General Conference van 1888 was zó opstandig, dat zuster White besloot te vertrekken; maar haar engelachtige gids gebood haar dat zij moest blijven en de parallelle geschiedenis van de opstand van Korach, Dathan en Abiram moest optekenen. De opstand van de mannen uit de oudheid was het gevolg, en de oorzaak was de verwerping van de Laodiceaanse boodschap, die kwam met het toegenomen licht van de “zeven tijden” in 1856, en vervolgens escaleerde tot de opstand tegen de grondvesten in 1863, hetgeen daarna leidde tot de aanval eerst op de Bijbel en vervolgens op de Geest der Profetie, samen met de invoering van Kelloggs spiritualisme.

Natuurlijk hebben de geschiedschrijvers van de oude mannen door de geschiedenis heen de waarheden die met de opstand samenhangen, bedekt met vuilnis, overleveringen, gebruiken en schotels vol fabels, want zij die aan dat soort opstand deelnemen, trachten altijd het bewijsmateriaal te verbergen.

Wee hun die diep graven om hun raad voor de HEERE te verbergen, wier werken in het duister zijn, en die zeggen: Wie ziet ons? en wie kent ons? Jesaja 25:19.

De mannen tot wie Jesaja zich in dit vers richt, zijn degenen die hij aanduidt als „de spotters die over dit volk in Jeruzalem heersen”, en het zijn dezelfde oude mannen die in Ezechiël, hoofdstuk acht, de hoeders van het volk hadden moeten zijn. In het getuigenis van Ezechiël geven zij, bij de tweede gruwel, die de tweede generatie van het adventisme markeert, antwoord op de vragen die Jesaja’s spotters stellen: „want zij zeggen: De HEERE ziet ons niet; de HEERE heeft de aarde verlaten” (Ezechiël 8:12).

Er wordt een „wee” uitgesproken over die geschiedvervalsers die trachten de waarheid te verdoezelen omtrent de opstand die tot 1888 leidde en zich in dat jaar voltrok.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Ik moet tot u spreken met betrekking tot de bijeenkomsten in Minneapolis. Op een bepaald moment besloot ik de bijeenkomst te verlaten, omdat ik de sterke geest van tegenstand die daar heerste, zag en voelde. Ik kon geen ogenblik de geest erkennen die met een overheersende macht werkte op Broeder Morrison en Broeder Nicola. Ik kan geen ogenblik in twijfel trekken van welke geest gij waart. Zekerlijk was het niet de Geest van God, en opdat gij niet in deze misleiding zoudt voortgaan, schrijf ik u nu.”

“In de nacht nadat ik had besloten niet langer in Minneapolis te blijven, bracht in een droom of gezicht in de nacht — ik kan niet met zekerheid zeggen welke van beide — een persoon met een lange, indrukwekkende gestalte mij een boodschap en openbaarde mij dat het Gods wil was dat ik op mijn post van plicht zou blijven staan, en dat God Zelf mijn Helper zou zijn en mij zou staande houden om de woorden te spreken die Hij mij zou geven. Hij zei: ‘Voor dit werk heeft de Heere u doen opstaan. Zijn eeuwige armen zijn onder u. Vanuit deze samenkomst zullen beslissingen worden genomen ten leven of ten dode; niet dat iemand behoeft om te komen, maar geestelijke hoogmoed en zelfvertrouwen zullen de deur sluiten, zodat Jezus en de kracht van Zijn Heilige Geest niet zullen worden toegelaten. Zij zullen nog een andere gelegenheid krijgen om uit hun misleiding te worden verlost, en zich te bekeren, hun zonden te belijden en tot Christus te komen en bekeerd te worden, opdat Hij hen zal genezen.’”

‘Hij zei: “Volg mij.” Ik volgde mijn gids, en hij leidde mij naar de verschillende huizen waar broeders hun woningen hadden, en hij zei: “Hoor de woorden die hier gesproken worden, want zij zijn opgetekend in het boek der kronieken, en deze woorden zullen een veroordelende kracht hebben over allen die een aandeel hebben in dit werk dat niet is naar de geest der wijsheid van boven, maar naar de geest die niet van boven nederdaalt, maar van beneden is.”’

„Ik luisterde naar woorden die werden geuit en die ieder van hen die ze uitten, beschaamd hadden moeten maken. Er werden van de een tot de ander sarcastische opmerkingen gemaakt, waarbij hun broeders A. T. Jones, E. J. Waggoner en Willie C. White, en mijzelf, bespot werden. Over mijn positie en mijn werk werd vrijuit commentaar geleverd door hen die bezig hadden behoren te zijn met het werk hun zielen voor God te verootmoedigen en hun eigen harten in orde te brengen. Er scheen een bekoring te liggen in het peinzen over ingebeeld onrechtvaardigheden en in uitingen van verbeelding aangaande hun broeders en hun werk, die geen grondslag in de waarheid hadden, en in het twijfelen en het spreken en schrijven van

bittere dingen als gevolg van scepsis en vragen en ongelooft.

‘Zei mijn gids: “Dit staat in de boeken opgetekend tegen Jezus Christus. Deze geest kan niet in overeenstemming zijn met de Geest van Christus, van de waarheid. Zij zijn bedwelmd door de geest van verzet en weten evenmin als de dronkaard welke geest hun woorden of hun daden beheerst. Deze zonde is in het bijzonder een belediging van God. Deze geest vertoont niet meer gelijkenis met de Geest van waarheid en gerechtigheid dan de geest die de Joden ertoe aanzette een verbond te sluiten om te twijfelen, kritiek te oefenen en Christus, de Verlosser der wereld, te bespieden.”’

„Mij werd door mijn gids gezegd dat er een getuige was geweest van het Christusloze spreken, het gepeupelachtige spreken dat de geest openbaarde die deze woorden had ingegeven. Toen zij hun kamers binnengingen, kwamen boze engelen met hen mee, omdat zij de deur sloten voor de Geest van Christus en niet naar Zijn stem wilden luisteren. Er was geen vernedering van de ziel voor God. De stem van het gebed werd zelden gehoord, maar kritiek en overdreven uitspraken en veronderstellingen en gissingen en afgunst en jaloezie en kwaad vermoeden en valse beschuldigingen gingen rond. Indien hun ogen geopend waren geweest, zouden zij dat hebben gezien wat hen met ontzetting zou hebben vervuld: het juichen van boze engelen. En zij zouden ook een Wachter hebben gezien die elk woord had gehoord en deze woorden had opgetekend in de boeken des hemels.

„Toen werd mij te kennen gegeven dat het op dit tijdstip nutteloos zou zijn enige beslissing te nemen aangaande standpunten inzake leerstellige punten, aangaande wat waarheid is, of enige geest van eerlijke onderzoeking te verwachten, omdat er een samenspanning was gevormd om geen enkele verandering van denkbeelden toe te laten op enig punt of standpunt dat zij hadden aanvaard, evenmin als de Joden dat deden. Er werd mij door mijn Gids veel gezegd dat ik niet de vrijheid heb te schrijven. Ik bevond mij zittend in bed in een geest van droefheid en benauwdheid, en tevens met een geest van vastberaden voornemen om op mijn post van plicht te blijven tot het einde van de bijeenkomst en daarna te wachten op de aanwijzingen van de Geest van God, die mij zou zeggen hoe ik mij moest bewegen en welke weg ik moest volgen.”
The 1888 Materials, 277, 278.